

ISTEN KÖZBELÉPETT!

Pecznyík Pál

Homály fedi azt a helyet, nem ismerjük azt a napot,
melyen Isten áldott keze, a porból, embert alkotott!
Testünk így lett érzéki test, melybe Isten lelket lehelt,
így az élettelen anyag, csodás módon életre kelt.
Ember arcán az Alkotó – mint tükörben – arcát látta,
Édenkertbe helyezte őt, a kert selymes pázsitjára.
Bár az ember boldogan élt, de a szíve, társra vágyott,
ezért egy napon az Isten, bocsátott rá édes álmot.
És testének egy részéből, formált hozzá illő társat,
szeretetre érdemeset, vonzót, szép hajkoronásat.
Kettesben már szebben, jobban telt el a nap, folyt az élet,
két büntelen szívű gyermek, új napra, boldogan ébredt.
Mivel büntelenek voltak, Isten Lelke lakott bennük,
értelmükkel fel sem fogták, miért ruhátlan a testük.
Meleg napfényben fürödtek, nem éheztek, nem is fáztak,
láthatták ők az Alkotót, kezét fogva, Vele jártak.
Nem tudhatjuk, meddig tartott, ez az áldott boldog élet,
a Szent Isten közelében, nem ismert az ember, vétket.

De jött a bűn – váratlanul – mint égből a villámcsapás!
Vele: rátört az emberre, szégyen, félelem, lázadás.
Isten számára mindketten, lelkileg: halottá váltak,
Éden, bezárult mögöttük, már csak testi szemmel láttak.
Ezt a szörnyű tragédiát, a Sátán idézte elő,
mindig dicsőségre vágyó, Isten trónusára törő!
Szemük előtt ott lebegett, a halál ijesztő réme,
gyilkos testvérharcok nyomán, sok embernek folyt a vére.

Hála, Atyánk közbe lépett! Nem hagyott elveszni minket,
Fia áldozata árán, megmentette a lelkünket!
Földi Éden bár bezárult, de megnyílt az égi Éden,
s megváltottan: mindörökké élünk Atyánk közelében!

Pecznyík Pál
Cellsdömölk
2009. III. 26.